

Arrest

nr. 214 038 van 14 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 februari 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 16 augustus 2018 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20/02/2018 werd ingediend door:

Naam: M. (..)

Voornaam: I. (..)

Nationaliteit: Russische Federatie

Geboortedatum: 13.06.1983

Geboorteplaats: Shali

Identificatienummer in het Rijksregister: (xxxxxxxxxxxxxx)

Verblijvende te (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde M.,A. (..) (RR xxxxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 03.06.2014 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank West-Vlaanderen – Afdeling Kortrijk tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 5 jaren behalve preventieve detentie van 11.11.2013 tot 03.06.2014, een geldboete van 125,00 euro (x6 = 750,00 euro) (vervangende gevangenisstraf: 13 dagen) met uitstel 3 jaren behalve 62,50 euro wegens: vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of dwangarbeid gesteld is; diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van het welke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Deze beslissing houdt geen disproportionele inmenging in in het gezinsleven van betrokkene, gelet op alle omstandigheden eigen aan zijn zaak. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België en het zich niet schikken naar de Belgische verblijfsreglementering leiden tot de conclusie dat betrokkene zich niet wenst aan te passen aan de normen en waarden in de Belgische samenleving, hetgeen getuigt van een gebrek aan integratie en dit ook niet na te streven. Het staat betrokkene vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven. Het feit dat betrokkene niet verder in België kan verblijven, hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan zijn gezinsleven. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om in nauw contact te blijven met het kind en het familieleven op die manier verder te onderhouden.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België (legaal verblijf sinds 20.08.2015) bekijken kunnen we stellen dat deze slechts een relatief korte periode betreft. Er kan moeilijk rekening worden gehouden met de verblijfsduur in illegaal verbleef en het land reeds had moeten verlaten naar aanleiding van het inreisverbod dd. 30/01/2012 en hem betekend dd. 26/02/2013 maar dit niet heeft gedaan.

Wat betreft de economische situatie blijkt uit de consultatie van de database van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid(Dolsis) dat betrokkene niet is tewerkgesteld, althans niet in dienstverband. Betrokkene kan steeds andere middelen ter beschikking hebben, maar hierover zijn geen gegevens in zijn dossier terug te vinden.

Wat betreft de sociale- en culturele integratie kan worden gesteld dat deze hier niet aan de orde is gezien het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Betreffende betrokkene medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden. Bovendien is betrokkene nog jong, zodat zijn leeftijd evenmin een beletsel kan zijn om terug te keren naar zijn land van oorsprong.

Het staat hier dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

SCHENDING ART 43 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ART 8 EVRM

De Bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed op basis van art. 43 van de Wet van 15.12.1980.

Art. 43 van voormelde wet bepaalt letterlijk wat volgt:

De binnenkomst en het verblijf mogen aan de [de burgers van de Unie en hun familieleden] slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van [nationale veiligheid] of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° [de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;]

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° [alleen ziekten vermeld in de bij deze weg gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.]

[Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonedig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonedig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonedig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.]

(W.25.4.2007 - art. 33 - B.S. 10.5.2007)

Voormeld artikel bepaalt dat bijgevolg strafrechtelijke veroordelingen alsdusdanig geen reden kunnen vormen om een weigeringsbeslissing op basis van dit artikel te gaan argumenteren.

Het is conform de wettekst niet dergelijke veroordeling die desgevallend van belang is, het is integendeel het gedrag van de betrokkene die in ogenschouw moet genomen worden en hetwelk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

Het is duidelijk dat de motivering in de bestreden beslissing waarin expliciet wordt verwezen naar de een veroordeling die verzoeker heeft opgelopen op 03.06.2014 geenszins draagkrachtig kan zijn.

Dat de argumentatie van de bestreden beslissing zich beperkt tot een verwijzing naar dergelijke veroordeling en vervolgens zomaar gratuit poneert dat er sprake zou zijn van een gedrag in zijne hoofde dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Dat deze motivering echter in gene mate concreet wordt uitgewerkt, doch enkel zeer algemeen wordt geformuleerd.

Dat de aard van de feiten, weze diefstal door middel van braak en het deel uitmaken van een vereniging geenszins enige indicatie kan zijn voor het algemeen gedrag van verzoeker en alleszins al niet kan geoordeeld worden alsof er sprake zou zijn van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging, en het in dit verband zeer belangrijk is rekening te houden met het eenmalig karakter van de gepleegde feiten.

Dat de feiten bovendien dateren van vele jaren geleden, en het weliswaar zo is dat de veroordeling dateert van juni 2014, doch de feiten van ruim voordien.

Er is in casu kennelijk onredelijk geoordeeld in die zin dat eenmalige feiten dateren van vijfjaar geleden ten onrechte worden geextrapoleerd in de tijd alsof deze tot op heden het persoonlijk gedrag van verzoeker zoude hebben blijven kenmerken.

Dergelijke veralgemening waarbij een uitzonderlijk feit wordt aangegrepen om te gewagen van een kenmerkend element van iemands actueel persoonlijk gedrag vele jaren later, kan geenszins aangenomen worden.

Dat er minstens impliciet wordt uitgegaan van algemene preventieve redenen die nochtans in de wettekst uitdrukkelijk vermeld staan als verboden.

Dat in tegenstelling tot wat beweerd wordt in de bestreden beslissing verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is, getuige daarvan de stukken die hij dienaangaande voorlegt.

Dat zijn kinderen en vrouw legaal verblijf hebben en er manifeste schending van art. 8 EVRM aan de orde is in het geval verzoeker en diens kinderen en vrouw door het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten van elkaar gescheiden worden.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden straf, dewelke reeds werd uitgevoerd, en niet meer aan de orde is, en ook niet zich baseert op speculaties en vermoedens allerhande, dewelke niet stroken met de werkelijkheid, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij deze administratieve beslissing heeft genomen, temeer deze uitermate verstrekende gevolgen heeft voor verzoeker die thans niet enkel de legaal verblijf geweigerd wordt doch tevens het land dient te verlaten.

In casu dient er verder vastgesteld dat verzoeker de vader is van een kind met de Belgische nationaliteit en tevens de levenspartner van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft.

Deze informatie is van het allergrootste belang in het kader van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten al dan niet aangezien uiteraard aan een vader van een Belgisch kind niet zomaar een bevel kan betekend worden aangezien daardoor het kind de dupe van de rekening dreigt te zijn, en hun centrum van belangen in de eerste plaats in België gelegen is, en dus niet zomaar kan afgebroken worden, zoals dit thans blijkbaar aan de orde is.

Het persoonlijk actueel gedrag van verzoeker wordt gekenmerkt door diens gezinsleven waarbij hij geenszins enig gevaar oplevert voor wie dan ook.

Er is duidelijk sprake van een disproportionele belangenafweging in hoofde van de verwerende partij."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoekende voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – bepaalt als volgt:

De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid,

4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een familielid van een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigering is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie te motiveren impliceert niet dat verweerder niet naar de eerder door dit familielid opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze burger een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Verzoeker betoogt dat de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet draagkrachtig is, nu hierin expliciet en louter wordt verwezen naar zijn veroordeling op 3 juni 2014 en vervolgens gratis wordt geponeerd dat er sprake is van een gedrag in zijn hoofdte dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij stelt dat deze motivering niet concreet wordt uitgewerkt en te algemeen is geformuleerd en dat minstens impliciet wordt uitgegaan van algemene preventieve redenen.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker niet uitgaat van een correcte lezing van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden waar hij aangeeft dat hierin louter wordt verwezen naar zijn veroordeling om vervolgens op automatische en gratuite wijze te besluiten dat er sprake is van een gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In deze beslissing wordt weliswaar melding gemaakt van een veroordeling op 3 juni 2014 door de correctionele rechtbank West-Vlaanderen – afdeling Kortrijk tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel gedurende vijf jaar behalve preventieve detentie, doch er wordt op zich niet op basis van deze veroordeling besloten tot een gedrag dat een actueel, werkelijk en voldoende ernstige gevaar vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving. Om hiertoe te besluiten wordt wel verwezen naar de aard en de ernst van de gepleegde feiten – met name diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels en het deel uitmaken van een vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop levenslange opsluiting of dwangarbeid is gesteld – en op de recentheid in de tijd van de gepleegde feiten. Het uitgangspunt van verzoeker om te stellen dat de beslissing niet concreet wordt uitgewerkt en te algemeen is geformuleerd, kan aldus niet worden bijgetreden. Verwerende partij stelt verder vast dat verzoeker op zich niet concreet ingaat op de motivering in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat op basis van de aard en de ernst van de feiten en de recentheid in de tijd van de feiten dient te worden besloten tot een persoonlijk gedrag waaruit een actueel, werkelijk en voldoende ernstige gevaar blijkt voor een fundamenteel belang in de samenleving. Door het louter op algemene wijze poneren dat een reeds

uitgevoerde straf niet meer aan de orde is en dat verweerder zich niet mag baseren op speculaties en vermoedens, zonder dit betoog concreet te betrekken op de motivering van de beslissing, toont verzoeker niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling – die vertrekt van concrete strafrechtelijke feiten die verzoeker pleegde, en met name de aard en de graad van ernst hiervan en de recentheid in de tijd waarop deze zijn gepleegd, en niet van de opgelegde straf op zich – in casu kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Er kan geenszins worden aangenomen dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd omtrent het concrete voorliggende geval. Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt verzoeker met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de voorziene motivering niet voldoende concreet is of dat verweerder zich hierbij heeft gesteund op incorrecte feiten of dat hij aldus kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Doordat verzoeker niet weerlegt dat uit zijn persoonlijke gedrag een actueel, werkelijk en voldoende ernstige gevaar blijkt voor een fundamenteel belang in de samenleving, kan ook niet worden vastgesteld dat uit de weigeringsbeslissing impliciet zou blijken dat deze is gesteund op algemene preventieve redenen. Verzoeker lijkt zich hiervoor andermaal te steunen op het gegeven dat verweerder zich bij de toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet louter baseerde op een strafrechtelijke veroordeling, doch er werd reeds vastgesteld dat dit uitgangspunt niet kan worden bijgetreden.

Verzoeker geeft verder aan het gestelde in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te betwisten, namelijk dat zijn gedrag en het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van zijn niet-geïntegreerd zijn en van een houding waarin dit ook niet wordt nagestreefd. Verzoeker stelt wel degelijk goed geïntegreerd te zijn en verwijst hiervoor naar "de stukken die hij dienaangaande voorlegt".

Verwerende partij benadrukt dat in het strafrecht een samenleving bepaalde waarden tot uiting brengt en verzoeker, waar hij strafrechtelijke feiten pleegt, deze waarden niet eerbiedigt. De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf staan haaks op een kwaliteitsvolle integratie in de Belgische samenleving.

Het aanbrenge van bewijzen van het volgen van cursussen inburgering en Nederlands tweede taal vermag op zich ook geenszins alsnog te wijzen op een werkelijke integratie in de Belgische samenleving. Verzoekende partij wijst er op dat dit cursussen zijn die een vreemdeling in staat moeten stellen om zich op succesvolle wijze te integreren in de Belgische maatschappij, doch deze vermogen op zich genomen in geen geval een werkelijke integratie aan te tonen. Hiervoor – en teneinde een werkelijke wil tot integratie aan te tonen – dient immers te kunnen worden vastgesteld dat deze cursussen door de betrokken vreemdeling ook in het dagelijkse leven worden aangewend. In dit verband legt verzoeker geen stukken voor. Integendeel wijst verweerder in dit verband op de door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten, die door verzoeker op zich niet worden betwist. Bovendien overtuigt verzoeker ook geenszins waar hij voorhoudt goed te zijn geïntegreerd in België gelet op de door hem voorgelegde taalattesten. Uit deze attesten blijkt immers dat verzoeker – niettegenstaande een aanwezigheid in België sinds eind 2011 – in januari 2016 nog steeds maar het basisniveau Nederlands heeft bereikt. Dit getuigt aldus geenszins van doorgedreven inspanningen om zich de Nederlandse taal eigen te maken of enige werkelijke integratie. Gelet op hetgeen voorafgaat, slaagt verzoeker er met zijn uiteenzetting niet in aan te tonen dat verweerder zich steunde op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk handelde waar hij oordeelde dat verzoekers gedrag niet wijst op een integratie in de Belgische samenleving, of een duidelijke wil hiertoe.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Enige miskennis van het evenredigheidsbeginsel zoals dit is vervat in artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt ook niet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu wordt het niet betwist dat verzoeker een gezinsleven heeft met zijn partner en hun gezamenlijke kind, die beiden de Belgische nationaliteit hebben.

Nu verzoeker verzocht om een toelating tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, dient te worden aangenomen dat er in huidige zaak sprake is van een eerste toelating, en niet van een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het

betreffende gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt.

Verzoeker verzocht, door middel van zijn aanvraag, om op grond van zijn gezinsleven een verblijfsrecht te worden toegekend, zodat in casu de vraag zich stelt of er op de Belgische autoriteiten een positieve verplichting rust om verzoeker toe te laten tot een verblijf in België teneinde hem in de mogelijkheid te stellen zijn gezinsleven op het Belgische grondgebied verder te ontwikkelen en uit te bouwen.

Verzoekende partij wijst er in dit verband op dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van nietonderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissingen zijn voorzien bij de wet en zijn genomen met het oog op de vrijwaring van de openbare orde. Verzoeker benadrukt dat zijn partner en kind legaal in België verblijven en artikel 8 van het EVRM zou worden geschonden indien hij van zijn partner en kind wordt gescheiden. Verzoeker stelt dat het kind “de dupe van de rekening dreigt te zijn” en het centrum van belangen van het gezin in de eerste plaats in België is gelegen en niet zonder meer kan worden afgebroken. Verzoeker beperkt zich aldus tot een bijzonder algemene uiteenzetting teneinde aan te tonen dat er sprake zou zijn van een disproportionele belangenafweging, zonder in dit verband enige concrete argumentatie naar voor te brengen. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat erop zou kunnen wijzen dat er ernstige en concrete hinderpalen zouden zijn die een verderzetting van het privé- of gezinsleven in het land van herkomst of elders zouden verhinderen. In dit verband merkt verwerende partij bovendien op dat verzoekers partner eveneens afkomstig is uit Tsjetsjenië, Rusland en zij blijkens het samenwoningverslag van 20 augustus 2015 nog Tsjetsjeens en Russisch spreekt. Zij gaf hierbij ook aan niet te werken in België. Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissingen niet in het belang zouden zijn van zijn kind, doch hij licht dit op geen enkele wijze verder toe. Verwerende partij benadrukt dat het Belgische kind dat verzoeker erkende ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen slechts twee jaar oud was. Aldus dient te worden aangenomen dat de leefwereld van dit kind bestaat uit de personen die er de zorg voor dragen, zonder dat er reeds sprake is van banden met de ruimere omgeving. Er blijkt niet dat de belangen van dit kind zouden worden miskend indien het zijn ouders zou moeten volgen naar verzoekers herkomstland of elders. Een loutere stelling dat verzoeker en zijn gezin het centrum van hun belangen in België zouden hebben, mist verder de vereiste precisie en toont andermaal geen noemenswaardige hinderpalen aan. Er blijkt aldus geenszins dat een verblijf in België de enige mogelijkheid is om een privé- of gezinsleven te leiden of dat de bestreden beslissingen een noodzakelijke scheiding van gezinsleden tot gevolg hebben. Verwerende partij herhaalt in dit verband verder ook dat verzoeker de vaststelling niet weerlegt dat hij gelet op zijn persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang in de Belgische samenleving. Verzoeker en zijn partner konden er, gelet op het precaire verblijf van verzoeker in België en de door hem gepleegde strafrechtelijke feiten, ook geenszins van onwetend zijn dat een verderzetting van het gezinsleven in België onzeker was.

In de thans voorliggende omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen de op het spel staande belangen en met name tussen de private en gezinsbelangen van verzoeker en de belangen van de Belgische samenleving.

Verwerende partij benadrukt dat de thans bestreden beslissing ook niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing houdt dus geen verbod in om op het Belgisch te verblijven, verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten, hetgeen in casu niet het geval is (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op

grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden – bepaalt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.”

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een familielid van een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigering is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een familielid van een burger van de Unie te motiveren impliceert niet dat verweerder niet naar de eerder door dit familielid opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze burger een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

2.4. Hoewel de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat zij niet enkel verwijst naar de opgelopen veroordeling maar ook gemotiveerd wordt dat *“Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten”* blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, dient evenwel de verzoekende partij bijgetreden te worden in haar kritiek dat het gaat om feiten die dateren van vele jaren geleden. Inderdaad blijkt dat verwerende partij verwijst naar feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd in 2014, dit is thans meer dan vier jaar geleden. Er blijkt geenszins dat verwerende partij, op het ogenblik dat zij geconfronteerd werd met een nieuwe verblijfsaanvraag van verzoekende partij op 20 februari 2018, rekening heeft gehouden met dit gegeven. Integendeel, uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij net wijst op *“de recentheid in de tijd”* van de feiten. De Raad ziet niet in hoe de verwerende partij anno 2018 nog kan spreken over recente feiten wanneer deze feiten dateren van meer dan vier jaar geleden en er evenmin uit de motivering blijkt dat verzoekende partij sinds haar veroordeling recidiveerde. Nu verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat het gaat om feiten van meerdere

jaren geleden en er evenmin uit de motivering blijkt dat verzoekende partij sindsdien een gedrag vertoonde waardoor nog steeds kan aangenomen worden dat zij als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde dient beschouwd te worden, is de motivering dat *“uit de aard, de ernst en de recentheid van de feiten”* blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoekende partij nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, geenszins kennelijk redelijk.

De Raad stelt voorts vast dat de verwerende partij zich in haar nota beperkt tot een overname van de overwegingen van het arrest nr. 170.521 van 27 juni 2016 van de Raad maar de Raad wijst er in casu op dat, in tegenstelling tot wat meer dan twee jaar geleden het geval was, de verzoekende partij thans wel concrete kritiek levert op de overweging dat *“uit de aard, de ernst en de recentheid van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoekende partij nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”*.

De argumentatie in de nota met opmerkingen slaagt er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat *“uit de aard, de ernst en de recentheid van de feiten”* blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoekende partij nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, daarbij voorbijgaand aan het feit dat de gepleegde feiten van meer dan vier jaar geleden dateren en evenmin uit de motivering blijkt dat verzoekende partij sindsdien nog steeds een persoonlijk gedrag vertoont dat kan beschouwd worden als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.

2.5. Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat een verder onderzoek naar de overige middel(en)(onderdelen) zich niet opdringt.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER